

visserij, die eens te meer te braaf is, er van denkt, dan krijgt men voor antwoord : het zal onze tijd wel meemaken...

HIER SPEELT in dit artisanale bedrijf niet de wet van de verstandhouding, de samenhang, maar de wet van de jungle, waar de sterken alleen voor doel hebben de zwakken te vernietigen. De geschiedenis herhaalt zich ook hier. De taak van de overheid is het die zwakken, die kleinen, te beschermen. Want velen vergeten dat ze klein geweest zijn, maar vergeten niet waarom hun visie en niet die van het algemeen belang moet dienen.

STRAKS ZULLEN NIEUWE VISGRONDEN gezocht; misschien steun moeten verleend worden. Aan wie en hoe zal die geschieden? Ook de kwestie van de 200 mijlszone zal een voorname rol spelen en eigen belangen zien naar voor komen.

WIE ZAL zich geroepen voelen om met de administratie er over te handelen en de opinie van het algemeen belang te dienen?

ALLEMAAL VRAGEN waaruit zal blijken, dat hier het gezag en de kennis van de overheid omtrent de werkelijke noden van het bedrijf, de belangrijke rol zal spelen en dat die overheid op eigen bekwaamheid zal hoeven te rekenen maar niet op de adviezen van het bedrijf.

WANT HET BEDRIJF heeft geen gezag, heeft geen verantwoordelijkheidszin en is geen organisatie meer, maar een club, waar

elkeen meent het voor het zeggen te hebben en sommigen er alleen zijn om te vernietigen wat met zoveel moeite in 18 jaar werd opgebouwd.

INVLOEDEN kunnen bij de hogere overheid alleen gelden als er ten andere alleen bekwaamheid, leiding en gezag is. Wat staat er ons in die omstandigheden te doen? Zeker niet, wat sommigen beogen, de verdeeldheid aanhouden uit eigen belang, uit vrees dat invloeden het eigenbelang zullen doen sneuvelen.

ANGST EN VREES zijn slechte raadgevers.

BEZINNING en krachtig beleid zijn onafwendbaar nodig.

WIL MEN DIT BESEFFEN, bezinnen, dan kan en zal de overheid zijn onvoorwaardelijke steun verlenen. Doet men dat niet, dan zal wat sedert 1957 door ons en door verstandige reders opgebouwd is, teloor gaan, tot spijt van al de eerlijke bedrijfsgenoten.

MET DEZE OVERWEGING sluiten we dit jaar af, bewust dat, wanneer deze onderlinge verdeeldheid, die vertroebelde atmosfeer, waarin sommigen alleen het eigenbelang verdedigen, of hun persoonlijke veten willen botvieren, blijft voortduren, dit de ondergang van de Rederscentrale betekent, met al de triestige gevolgen voor het bedrijf zelf, dat al zo weinig mensen heeft om zijn belangen op hoger niveau te behartigen.

VISSERIJ WEER RATIONEEL EN RENDABEL MAKEN

door J. CHABERT, Minister van Verkeerswezen

Het Kerstnummer van het Visserijblad valt dit jaar wel op een somber ogenblik. We voelen nog allen het schrijnende leed veroorzaakt door de recente ramp van de B.604 „Ibis”. In stille piëteit breng ik een huldegroet aan die vijf jonge mensen die bij de uitoefening van hun zwaar beroep, in de volle bloei van hun verdienstelijk leven zo brutaal aan de genegenheid van hun gezin, hun familie, hun vrienden zijn onttrokken.

Zoals steeds bij dergelijke tragische gevallen vecht men eerst met ontzetting en machteloosheid tegen het onmeedogende en onverdiende noodlot. Pas nadien kon men de harde werkelijkheid aanvaarden. Moge onze visserij in de toekomst gespaard blijven van dergelijke ongevallen. Tevens druk ik de wens uit dat alle betrokken middens, zo van overheidswege als uit de privésector, alle middelen zouden aanwenden, zonder beperking, om de veiligheid van de scheepvaart te verhogen evenals de efficiëntie van reddingsoperaties.

Mijn bezorgdheid gaat ook naar de vele problemen die zich de laatste maanden stellen in de visserij. Hier bedoel ik vooral de overbevissing, de waterbezoedeling, de zandwinning in zee, de artificiële beschadiging van de zeebodem en de ermee gepaard gaande geleidelijke teleurgang van de visstand. Ook de moeilijkheden van verschillende aard waarmee de visserij, vooral sedert de oliecrisis, te kampen heeft zijn mij niet onbekend.

Ik wil dan ook langs deze weg de verzekering geven dat ik aandachtig en met begrip kennis zal nemen van de voor mijn Departement bestemde aanbevelingen die door de betrokken middens werden geformuleerd en die thans onderzocht worden door de Nationale Commissie voor Visserijbeleid.

Alhoewel onze nationale visserij vroeger nog moeilijke perioden doorworsteld heeft en de huidige ernstige toestand ongetwijfeld verband houdt met de algemene malaise in de West-Europese visserij, toch ben ik ervan overtuigd dat er precies op Europees vlak, in het kader van de Europese Gemeenschap, maatregelen moeten genomen worden om de visserij te rationaliseren en terug rendabel te maken.

Graag zal ik mijn steun verlenen aan alle economische en sociale verantwoorde initiatieven die hiertoe kunnen bijdragen.

AAN ONZE VISSERS EN REDERS

door A. LAVENS, Minister van Landbouw.

Bij deze jaarwisseling maken wij in de zeevisserij de balans op van een jaar dat in deze sector veel moeilijkheden met zich heeft gebracht. In economisch opzicht wou het maar niet vloten, en spijtig genoeg is ook dit jaar het bedrijf niet van scheepsrampen gespaard gebleven. In deze eindejaarsstemming verwijlen onze gedachten bij de bedrijfsgenoten die voortaan in onze rangen zullen ontbreken. Ik denk hierbij vooral aan de ongelukkige opvarenden van de B.60 «IBIS».

Sedert 1974 gaat het niet meer zo goed in de visserij. Het is een wereldfenomeen en in de meeste gevallen zijn de oorzaken overal dezelfde : verminderde vangstmogelijkheden als gevolg van de overbevissing, fel gestegen exploitatiekosten, voornamelijk ingevolge de forse stijging van de olieprijs, en stagnerende visprijzen, een uitloper van de algemene economische recessie.

Wij staan hier blijkbaar op een keerpunt in de visserij-economie. Er hebben een paar nieuwe factoren hun intrede gedaan in de visserijwereld, en het ziet er wel naar uit dat nog andere zullen volgen.

Ons landje is geografisch ongunstig gelegen ten opzichte van onze visgronden en is op visserijgebied een vragende partij die weinig of niets te bieden heeft. Als wij ons hiervan allen ten volle bewust zijn, dan zou het ons eigenlijk toch niet zo moeilijk mogen vallen om gezamenlijk het bedrijf zo goed mogelijk te herstructureren ten einde vervolgens als

(Vervolg blz. 5)

een sterk en gesloten geheel, de schokken en stoten op te vangen. Want wie naar buiten sterk wil optreden, moet allereerst vóór eigen drempel vegen..... en het komt mij voor dat op dat vlak nog heel wat te doen valt.

Op basis van een memorandum van het georganiseerd bedrijf heeft de Werkgroep «Visserijbeleid» in de voorbije maanden een eindrapport met aanbevelingen opgesteld omtrent de huidige toestand in de aanvoerse sector van het zeevisserijbedrijf. Dit werkdocument wordt thans onderzocht door de Commissie «Visserijbeleid», waarin vertegenwoordigers zetelen van het bedrijf, van de diverse betrokken Ministeries, van de vakbonden en van de politieke partijen. Zodra deze Commissie mij haar adviezen zal hebben medegedeeld, zal ik onverwijld nagaan wat verder kan gedaan worden om, op basis hiervan, ons visserijbeleid grondig aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden.

Het bedrijf zal echter zelf moeten over de brug komen met een eigen aanbreng, vrucht van eigen verbeeldingskracht, kennis van zaken, zin voor initiatief durf en ondernemingszin. Er mag niet uit het oog verloren worden dat de inbreng van het bedrijf van primordiaal belang is, terwijl de overheid zich dient te beperken tot de rol van steunverlener en begeleider.

Ik geloof dat ik hierop niet verder hoef in te gaan. De Commissie «Visserijbeleid» zal vermoedelijk eerstdaags haar werkzaamheden beëindigen en ik meen erop te mogen rekenen dat zij met een concreet, haalbaar en duidelijk omlind plan voor de dag zal komen. Intussen reken ik echter evenzeer op het taai doorzettingsvermogen van onze vissers en reders. Gelukkig wordt de ruggegraat van het bedrijf nog altijd gevormd door de familiaal-artisanale onderneming, die — precies omdat zij op een dergelijke leest is geschoeid — zich in moeilijke tijden gemakkelijk weet te handhaven. In al deze kleine rederijen zijn heel wat dynamische en ervaren schippers en reders actief, die ook in deze crisisperiode tegen een flinke stoot kunnen. Zolang wij in deze sector over dergelijke bedrijfsleiders beschikken, ziet de toekomst van het bedrijf er vast niet zo somber uit.

Weliswaar betekent het invoeren van een quota-stelsel een zekere belemmering voor de activiteit van de rederijen, maar er is gebleken dat dit veel positieve kanten heeft. Vooreerst blijkt dit quota-stelsel nog best mee te vallen, vermits het er op dit ogenblik naar uit ziet dat de meeste van

de aan België voor 1975 toegekende quota ruimschoots zullen volstaan, wat, behoudens onvoorziene omstandigheden, eveneens mag worden verhoopt voor de voor 1976 toegekende hoeveelheden. En vervolgens mag redelijkerwijze verwacht worden dat de diverse maatregelen tegen de overbevissing binnen afzienbare tijd vrucht zullen afwerpen. Bovendien is de hoop gerechtvaardigd dat in een verdere toekomst meer en meer een diep ingrijpend «fisheries management» in E.G.-verband zal doorgevoerd worden waardoor de rentabiliteit en de levensvatbaarheid van de vissersvaartuigen ongetwijfeld een flink stuk zullen omhoog getrokken worden. Steeds meer ook worden op internationaal vlak maatregelen uitgevaardigd ter bestrijding van de verontreiniging van het zeewater, en ook dit lijkt een gunstig teken te zijn.

Belangrijker nog dan de overbevissing en de vangstbeperkingen lijkt mij de kwestie te zijn van de voorbehouden visserijzones. Met de IJslandse regering kon onlangs opnieuw een bevredigend akkoord bereikt worden, en ik wil hierbij niet nalaten mijn collega van Buitenlandse Zaken en zijn toegewijde medewerkers hiervoor van harte te danken en te feliciteren.

Vooraleer te besluiten wens ik hier nog even de aandacht te vestigen op het feit dat op 1 januari 1976 het hernieuwde Fonds voor Scheepjongens in werking treedt, nu niet meer op basis van vrijwillige bijdragen doch op grond van een wettelijk stelsel van verplichte bijdragen. Dit zal vooreerst het voordeel opleveren dat alle onenigheid, betwistingen en meningsverschillen dienaangaande tot het verleden zullen behoren. Vervolgens zal dit systeem ongetwijfeld in belangrijker mate bijdragen tot het ondervangen van de nadelige gevolgen van het bemanningsprobleem.

Laten wij het jaar 1976 vol goede moed inzetten. Moge dit het «Jaar van de Visser» worden. Daarmee bedoel ik niet dat hij nu eens speciaal in de kijker zal moeten gezet worden, maar wel dat dit voor onze visserij wel eens het beslissend jaar zou kunnen worden voor de sprong voorwaarts in een heden en een toekomst vol stroomversnellingen, veranderingen, ontwikkelingen, uitdagingen en perspectieven. Deze uitdagingen positief en doeltreffend beantwoorden, betekent voor onze zeevisserij de sprong naar een veilige toekomst. Ik wens de bedrijfsgenoten voor 1976 dan ook veel succes, goede vangsten, flinke besommingen en behouden vaart.

Een eregroet ... een oproep

door Dries CLAEYS Volksvertegenwoordiger en voorzitter van de Bedrijfsraad voor Zeevisserij

Hoe zou mijn eerste woord anders kunnen zijn dan een Eregroet aan de vissers die ons in het verlopen jaar ontvallen zijn. Een eregroet aan de slachtoffers van de „Ibis” B.604 en een warme groet aan de treurende naastbestaanden.

Een eregroet ook aan de andere vissers die in het jaar 1975 gestorven zijn en onder dewelke er zijn die een sieraad waren voor de zeevisserij. Vissers die **parels van mensen** waren. Mensen die wij van dichtbij leerden kennen en door wiens levenshouding wij herhaaldelijk en overal konden getuigen = daar is toch uitzonderlijk schoon volk in onze zeevisserij ! !

Ook hun families brengen wij graag opnieuw de betuiging van in-nig medeleven.

Dat de zeevisserij reeds zwaar getroffen werd sedert december

1974 tot nu, hebben we vanop de tribune van de Kamer duidelijk gezegd. Wie ooit bij een tewaterlating van een nieuw vissersvaartuig aanwe-

zig was en de tranen in de ogen zag of zag zijn weg zoeken langs de verweerde kaken van een stoer vissersgezicht, die weet meteen wat het moet zijn als een vaartuig ondergaat om niet meer boven te komen.

Harde slagen kreeg de zeevisserij in 1975 — ook op het economische vlak. Ook in de uitbatingsvoorwaarden, in de vangst- en winstmogelijkheden.

De vangsten, de prijzen, de uitbatingskosten, de quota's = allemaal elementen die het bestaan van de visserij bedreigen.

Daarom spreken wij in de Kamer van **Operatie Overleving**. En vroegen wij 2 - 3 dringende maatregelen om die overleving te beveiligen.

Vele jaren stond ik **alleen** te pleiten in de Kamer. Dit jaar waren we met zes Kamerleden die gingen pleiten voor de zeevisserij. Deze **eensgezindheid is noodzakelijk**. Wij moeten allen samen aan één streng trekken. Wie nu aan verdeeldheid wil gaan doen, helpt de visserij in de diepe-rik. Wij hebben geen mens te veel aan dek om in de huidige moeilijkheden te helpen pompen om de visserij drijvend te houden.

Ik heb steeds ook in de ergste crisisjaren van 1958-1959 gepleit voor eenheid, samenhang, die ons redden kan. Ik pleit nog steeds in dezelfde richting. Laat de onderlinge vitterij en afbraak die veelal kwaad-aardige vormen aanneemt, geen overheersende toon zijn.

In deze adventstijd, die een tijd van hoop en verwachting is, moeten wij het geloof in de toekomst gaaf houden, ons vertrouwen zal niet beschaamd worden als wijzelf positief doen wat we kunnen, allen samen.

Daarom aan allen Zalig Kerstfeest, Gelukkig Nieuwjaar.